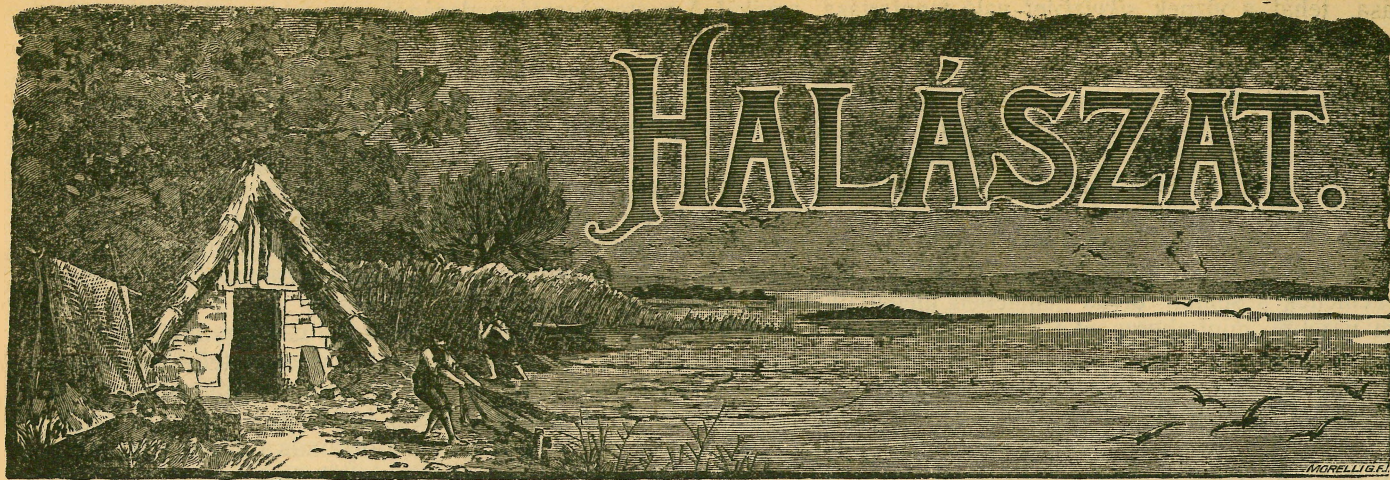

HALÁSZAT.

KIADJA AZ „ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET“ ♦ ♦ SZERKESZTI: UNGER EMIL DR

Megjelenik egyelőre minden hó közepén.

AZ ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET tagjai ingyen kapják.

Nemtagoknak előfizetési díj:

Egész évre 8 aranykorona, fél évre 4 aranykorona.

Előfizetési díjakat és hirdetések az Országos Halászati Egyesület (Budapest, V, Országház-tér 11. II. em. 213.) fogad el.

Kéziratok és szakkérdések a szerkesztőség címére küldendők.

.....

SZERKESZTŐSÉG: BUDAPEST, M. KIR. HALÉLETTANI KISÉRLETI ÁLLOMÁS (II, DEBRŐI-ÚT 15. SZÁM.)

TARTALOM : A tógazdaságok megadóztatása. Répássy Miklós. — A kolléga. L. Kiss Aladár. — Halászat — vadászat fs. — Vöröskóróság a tógazdaságokban. Dr. Unger Emil. — Személyi hírek. — Társulatok — Egyesületek. — Irodalom — Könyvismertetés. — Vegyesek. — Szerkesztői üzenetek. — Hivatalos árjegyzés. — Hirdetések.

A tógazdaságok megadóztatása.

Írta: Répássy Miklós.

A manapság olyan sokat emlegetett *adómorál* tulajdonkép azt jelenti, hogy a honpolgár kedves kötelességének tartsa a reá kirótt adó prompt fizetését. Ennek a kötelességnek az átéréséhez azonban két dolog kell Először is a fizetendő adónak ellenértékekép az államnak biztosítani kell az adófizető ember tevékenységének törvényes alapjait, másodsor pedig az adóketetésnek *igazságosnak* kell lenni.

Az első feltétel politikai természetű; ahhoz itt semmi közünk nem lehet. A másik feltétel azonban szakkérdés, amelyben minden adófizetőnek joga van konkrét állást foglalni és a maga igazát vitatni.

A tógazdaságok megadóztatásának kérdését az Országos Halászati Egyesület s annak tagjai már többször szóvá tették az illetékes körök előtt, miután e téren olyan kaosz mutatkozott, amelyre adómorált alapítani igazán nem lehetett.

Ennek a megmozdulásnak végső eredménye az a leirat, melyet lapunk mai számában vehetnek szíves tudomásul t. olvasóink.

Amint ebből a leiratból kivehető a pénzügyminisztérium egy császármetészesszerű rendelettel már 1917-ben megoldani vélte a tógazdaságok adóztatásának a kérdését; egyszerűen kimondván azt, hogy „a tógazdaságokból származó jövedelem... *jelenleg* általános kereseti adó alá tartozik, a tavak területe pedig földadó alá nem eső területként van a földadó kataszteri munkálatokban feltüntetve.“ *Mindaddig* — folytatja tovább a rendelet, — amíg a halastavat kereseti adó terheli, a tó területe földadó alá nem vonható.

Nem szólva már most arról, hogy ennek a rendeletnek mennyiben van meg a törvényes alapja, az az egy mégis vigasztaló, hogy maga a pénzügyminisztérium is ideiglenesnek tartja, legalább ezt mutatják az idézett

szövegben aláhuzott „jelenleg“ és „mindaddig“ szavak. Jogosan élhet tehát bennünk az a reménység, hogy egy másik rendelet mielőbb hatályon kívül fogja helyezni ezt a rendeletet.

Meg kell jegyeznünk, hogy erről a rendeletről, miután az tulajdonkép a pénzügyigazgatóságokhoz szóló utasítás, az érdekelt adófizetők eddig édes keveset tudtak. A megokolását a szóban forgó leirat azonban bőven ismerteti.

Azt mondja, hogy *mesterséges* halastavak által elfoglalt területeknek földadó alá nem eső területként való kezelését s az azokból származott jövedelemnek általános kereseti adó alá vonását indokoltá teszi — „az egyenlő elbánás is.“ — Hogy azonkívül még mi teszi indokoltá, arról hallgat a leirat.

Az egyenlő elbánás pedig vonatkozik a természetes, le nem csapolható *síkvízű* tavaknál követett eljárásra. Az ezekben üzött halgazdaságokat, miután a „fennálló rendelkezések“ szerint a tavak területei, mint gazdaságilag egyáltalán nem művelhető területek feltétlenül földadó alá nem eső területekként veendő fel, — kereseti adóval kellett megróni. Ugyanígy jár el a miniszteri rendelet, illetőleg utasítás a mesterséges halastavaknál is. Csakhogy itt az a baj, hogy gazdaságilag művelhető területeket deklarál gazdaságilag nem művelhetőkké, — azért mert *időszakonként* vízzel boríttatnak. Ez a víz azonban nem természetadta víz, nem is állandóan lepi el a területet, hanem amint azt a tógazdaság üzeme megkívánja, az ember által szabályozott időszakokban. Vagyis itt a víz nem a művelhetlenséget előidéző elemi csapás, hanem a termékenységet fokozó *mívelési eszköz*, — képtelenség tehát, hogy emiatt a víz miatt mondassék a terület gazdaságilag művelhetetlennek! Hát pl. a rizstermelés esetén gazdaságilag művelhetetlennek mondható-e a terület, mert víz borítja? s vajjon a rizstermelőket is kereseti adó alá vonja-e a pénzügyminisztérium? Aztán azt sem szabad elfeledni, hogy a halastavak vízfelületének tisztán tartása, vagyis a vízi növényzet

irtása, tehát a víznek *síkvízként* való fenntartása, egyik legnagyobb s legfőbb munka a tógazdasági üzemnél.

De nem akarjuk itt a már annyiszor elmondott dolgokat ismételni, csak arra akarunk rámutatni, hogy az egyenlő elbánás alapjára helyezkedhetett volna a pénzügyminisztérium úgy is, ha a természetes, le nem csapolható *síkvízű* tavakat, amennyiben azokban jövedelmező halgazdaságot üznek, „gazdaságilag művelhető” területnek minősíti s földadó alapján adóztatja meg. Ez természetes s logikus dolog volna, megfelelne a törvény szellemének s semmi olyan lehetetlen megállapításokra nem vezetne, mint ahogy azt fentebb jeleztük. Épp úgy, mint a hogy pl. a gazdaságilag nem művelhető futó homoknak szülő kulturával való megkötése esetén, a terület tulajdonosát nem fogják kereseti adóval megróni.

A pénzügyminiszteri leirat egyébként, ha kimondottan nem is, de közvetve elismeri az Országos Halászati Felügyelőség álláspontjának helyességét, amikor az utolsó bekezdésben kijelenti, hogy az egyesület kérelme csak abban az esetben volna teljesíthető, ha az 1875 : VII. t. c. 10. §-a megfelelően kiegészítenék. Semmi esetre sem fogadhatjuk el azonban helytállónak azt az okoskodást, hogy a halastavak tulajdonosai „a kincstár rovására *igazságtalanul* nagy adókedvezményekhez” jutnának. Ha jól emlékszünk, az 1875 : VII. t. c. biztosít adókedvezményeket minden oly esetben, amikor valamely eddig hasznavehetetlen, vagy nem eléggé jövedelmezőleg művelhető terület nagy költséggel, különleges munkálattal hasznavehetővé, gazdaságilag művelhetőbbé, jövedelmezőbbé tételik. Az u. n. telkesítések után hosszú ideig adókedvezményben részesülnek a területek tulajdonosai.

A mesterséges tógazdaságok is legtöbb esetben telkesítések; nagy költséggel, befektetéssel végrehajtott oly munkálatokat igényelnek, amelyek arra szolgálnak, hogy — amint azt a leirat is jelzi — a földbirtokok leggyengébb minőségű részeit nagyobb jövedelmet hozóvá tegyék.

A földbirtokosok ilyen irányú igyekezete más téren igazán nemesik olyrideg adóügyi elbánás alá, mint aminőt a leirat a tógazdaságokkal szemben kifejez. Ugyan kit adóztatnak meg azért jobban, mert földjét úgy műveli, hogy pl. kétszer annyit terem, mint a szomszédjának ugyanily minőségű területe?

De amint már jeleztük, a pénzügyminiszteri leirat szerint is az O. H. Egyesület kérelme teljesíthető volna, ha az 1875 : VII. t. c. 10. §-ában a tógazdaság kategóriája is bennfoglaltatnék. Hát oly nehéz azt belevenni? — oly nehéz egy az idők folyamán hibásnak mutakozó törvény megváltoztatása avégből, hogy abból jó törvény váljék?

Azt csak mindenki beláthatja, hogy művelési kategóriákat nem lehet törvénnyel megállapítani, mert az egyértelmű a kultúra haladó kerekének megkötésével. Az ember igazán csodálkozik, hogy 1875-ben olyan önhittek voltak a törvényhozók, hogy csak azt a *hét* művelési ágat gondolták lehetőnek s törvénybe foglalandónak. Nem sokkal észszerűbb lett volna-e ezen a téren a törvényt végrehajtó minisztériumot felhatalmazni, hogy esetleg újabb művelési módokat rendelettel besorozhasson a művelési ágak közé?

Ezt megtenni még most sem késő.

De hát, azt mondja a pénzügyminiszteri leirat, hogy az új művelési ágak a földadó kataszterbe való felvétele

A kolléga.

(Horgász história.)

Irta: L. Kiss Aladár.

— A halászat eredeti tárcája. —

Utánnomás tilos.

— Már kettőt megakasztottam, — válaszoltam bőbeszédűen, szinte jólesett az érdeklődése, — de én nem tudom mi a fránya van ma velem, mind lemarad a horogról. Pedig a gombócom is jó, vigyázok is, de hát úgy látszik ma nem lesz szerencsém!

— Hm! . . . — dörmögte és merően figyelte nyeleim végét.

— Ni!! . . . — kiáltottam most fel, hozzákaptam az ívbe görbült nyélhez, de a másik pillanatban már megint lemaradt a súlyosnak látszott ponty.

— Aztán hány kapása volt már? . . . — érdeklődött megint.

— Gy nyolc-tíz . . . — válaszoltam őszintén.

— Látom, mindig van a szákjában . . . — mondotta és pár perc után illedelmesen elköszönt anélkül, mint a hogy a horgász szokta ilyenkor, útbaigazítást vagy tanácsot adott volna, hogy ezáltal is kimutassa fensőbbiségét ebben a tudományban, a másik fölött.

Eltelt pár nap, anélkül, hogy az én megszokott horgásztársamat láttam volna.

Negyednapra, a hogy helyemre igyekeztem, már messziről homályos foltot láttam a szürkületben, közel a pontyutányámhoz. Hát ki volt ott más, mint az én ismeretlen horgászbarátom!

Köszöntöttük egymást.

Láttam, hogy fészkelődött a ladikjában, mint akit a lelkiismeret bánt, de én a magam részéről még örültem, hogy legalább most reggelenként nem leszek egyedül.

Már régen fel kellett volna szólítanom, hogy csinálhatna a közelemben pontytanyát.

Hogy nem tettem szóvá a hirtelen szomszédságát, úgy látszott megnyugtatta.

Én lejjebb horgásztam, ő meg felettem. Természetesen az én helyem jobb volt, mivel első kézből kaptam a halat, azonkívül már régebbi pontytanyám is volt. A hal járását ide szoktattam.

Térült-fordult az idő kereke, teltek a napok csendben, megszokottan. Az én ismeretlen horgásztársam igen magának való ember volt s csak néha bőkött felém egy-egy szót.

Mivel észrevettem, hogy nem szíveli a beszédet, én is hallgatag maradtam, minden figyelmemet a készsége fordítva.

Nap-nap után három-négy, sőt hat ponttyal is tértem haza, örülve a szép zsákmánynak. Hogy a szomszédom fogott-e, nem tudom, mivel sohasem kérdeztem tőle és ő se dicsekedett velem.

Egyik reggel, midőn már a harmadik ponty alá merítettem a szákot, furcsa hanghordozással megszólalt.

— Úgy, látszik mazsolyával eteti, hogy mind oda-megy! . . .

Meglepetésemben szótlán, bámulva tekintettem rá. Egyébként pedig boszantott a megjegyzése.

— Régebbi már a tanya . . . — válaszoltam azután szeliden. Gondoltam, majd csak megbékél.

— De minden nap! . . . — zsémbeskedett.

— Erre van a haljárás. — Próbáltam még vigasztalni.

Nem szólt azután már semmit, de félszeggel észrevettem, hogy folyton figyel. Oda-odapislantott a horogra, ahogy bedobtam; figyelte, hogy mekkora öblöt hagyok a zsinórnak és mikor a horgászás végeztével egy öklömnyi kemény gombócot dobtam be a tanyára, még a nyakát

oly nagy költséges előmunkálatokat s különleges szak-képzetséggű munkaerőket igényelne, a minők ezidőszerint nem állanak a pénzügyi adminisztráció rendelkezésére.

Hát kérem tisztelettel, az csak még sem lehet álláspont, hogy azért szenvedjen az adófizető polgár, mert a pénzügyi adminisztráció nem képes feladatának megfelelni. De különben minő nagy feladatról volna is szó?

Csonka Magyarországon van ezidőszerint összesen kereken 14,000 kat. hold mesterséges halas gazdaság, ami kereken 8000 hektár vagyis 80 km². Csonka Magyarországon gazdasági művelés alatt kereken 80,000 km². áll; ennyit tart nyilván tehát a földadó kataszter. Amint látjuk, a mesterséges tógazdaságok területe ennek csak 1/1000 része. Ez a 8000 hektár 120 helyen oszlik meg. Ezek azok a nagy számok, amelyekkel nem bír meg a pénzügyi adminisztráció?! A „költséges előmunkálat“ zöme mindenesetre a tógazdaságok által elfoglalt területek pontos megállapítása volna; de hiszen ezt meg kell csinálni akkor is, ha a vízzel borított terület földadóját le akarják írni, hogy aztán kereseti adót vessenek ki a halgazdaságra. E címen tehát semmi új munka nem volna. Az osztályozásnál szükséges különleges szakképzetséggű munkaerőt illetőleg pedig, legyen szabad a pénzügyminisztérium szíves figyelmét felhívni arra, hogy a földművelésügyi minisztériumban két szakhivatal működik a halászat terén; az egyik az *Országos Halászati Felügyelőség* a halászat adminisztrációját s a termelés előmozdítását intézi, a másik a *Halélettani és szennyvíztisztító kísérleti állomás* pedig ennek a termelésnek természet-tudományos megalapozásán munkálkodik. A szakképzetségg mind a két intézménynél meg van, ha azt igénybe akarja

venni a pénzügyminisztérium, egyszerűen csak a társminisztériumhoz kell fordulnia. Meg vagyunk győződve, hogy óhaja tekintetében a legnagyobb előzékenységgel fog találkozni. Ha már most a maga embereiből, mondjuk, kettőt kijelöl, — csak azért kettőt, hogy egymás munkáját ellenőrizhessék, — akkor kezeskedhetünk érte, — hogy nagyon hosszú időt szabva — egy félév alatt kész a tógazdasági földadó kataszteri munkálat: a tógazdaságok megfelelő s igazságos adóalapja.

Amint ebből kitűnik, a leiratnak ez az utolsó bekezdése igazán nem vehető érvnek, hanem legfeljebb csak kifogásnak.

Éppen ezért nem hagyhatja az Országos Halászati Egyesület annyiba a dolgot, hanem forduljon a rosszúl informált minisztertől a jól informálthoz, hogy a tógazdaságok megadóztatásának kérdése végre megnyugtató és igazságos, vagyis az adómorál által megkívánt alapon oldassék meg.

Halászat — vadászat.

A két foglalkozást ezen alkalommal a Budapesti Hirlap egyik cikke állítatja velünk párhuzamba. Annak f. évi május hó 16-án kelt 110. számában a lap egyik munkatársa, a másnap megnyitandó „vadászati kiállítást“ ösmerteti és azt ekként zárja: „Érdekesnek tartjuk megemlíteni, hogy a magyar vadászati mozgalmak egyik reprezentánsa megállapította munkatársunk előtt, hogy míg a halászat, amely csak üzleti célokat szolgál, hivatalos támogatásban részesül, külön miniszteri ügyosztály örködik

is kinyújtotta, hogy jobban lásson s megfigyelje minden mozdulatomat.

E kis szóváltás után is, én rendesen kifogtam a magam egy-két pontyját, ő azonban ritkán ha egyet megakasztott, de azért továbbra is hűségesen kitarított mellettem.

Egyszer azonban úgy vettem észre, hogy a distancia kettőnk között mintha kisebbedett volna. Megfigyelésemben nem is csalódtam, mivel napok múltán kettőnk között már alig volt öt-hat méter távolság. Hogy feltűnő ne legyen, két-három naponkint csak egy-egy méterrel kötötte hozzám közelebb a ladikját.

Valami vízváltozás állott be egy napon s akkor reggel nyolc darab két-három kilós pontyot fogtam. Ezt már azonban az én emberem sem állhatta meg szó nélkül. Olyan túlfűtött ingerültség volt a hangjában.

— Emmá' igazán furcsa!... — dünnyögte.

Valami piszkálódás, inkább tréfálgató kedv fogott el és csak úgy félvállról odamondtam:

— Hja!, barátom, tudni kell horgászni!

Most legalább visszaadtam néki a multkori csípős megjegyzését, hogy tán mazsolyával fogom a halakat.

Megingott a ladikja, a hogy hallotta a visszavágást, oly ingerült mozgást tett benne. Meglehet, hogy az irigység is bánthatta, de, bár megbántam már az odavetett szót, úgy látszott, hogy a horgászati tudományát becsülhettem azzal le, amire pedig mindenik horgász büszke.

Nem szólt semmit, csak az időtte, fakult kalapját húzta lejjebb a szemére, bizonyos darabos, ingerült mozdulattal.

Három-négy napig azután teljes szélcsend volt. Se én nekem nem volt kapásom, se ő neki.

Jöttek azután reám nézve a hét szükségesendős napok, amennyiben egy héten belül csak hármát fogtam, az

ismeretlen kollégám azonban, volt úgy, hogy naponta öt-hat darabot is a tartó-szákjába csúsztatott.

Reggelenként, hogy a helyemre igyekeztem, már előre valami furcsa, kellemetlen érzés fogott el. Mintha már az is bántott volna, hogy sohasem tudtam őt megelőzni. Akármikor jöttem, már ottan gubbasztott szótlanul a helyén. Úgy éreztem sokszor, hogy elhagy a biztonsági érzetem s bizony nem egy kapás alkalmával, elhirtelenkedve, vagy a másik nyelet vágtam meg, amelyiken kapás nem volt, vagy az ideges kapkodásban lesodortam mind a három nyelet a vízbe.

Nem tudtam már, mi van velem, de nagyon bosszantott a dolog s a mikor a szomszédom meg-megakasztott egy pontyot, hát csak szorult szívvel hallgattam az odavetett csendes, magának való megjegyzéseit.

— Ni! Megint van egy!... Vagy: A hol' a! De gyengén kapott!...

Egyszer azután, midőn egymásután, úgy negyedórán belül hármát is fogott, én pedig már másfél hete, még a színét sem láttam a hálnak, fojtott, bosszankodó hangon elejtettem a szót.

— Oda, úgy látszik, rakásszám megy!...

Rám se nézett, midőn bibelődött a kifogott hallal s csak úgy félvállról, halkan dörmögte.

— Mazsolyával fogtam...

Elfutott a méreg erre az ingerlő megjegyzésre, de azért türtőztettem magam. Mit volt mit tennem, összehajoltam és a horgász-kollégámat otthagytam a faképnél.

Gondoltam útközben magamban, azért kedves ismeretlen horgásztársam, nem fogsz te ki rajtam és egy merész ötletem támadt. Majd visszacsalom én a pontyokat a horgaimra és titokban nyaklól nélkül szórtam bele a sok eleséget a pontytanyámra. Persze a barátom mindezt nem látta.

fölötte, addig a vadászat hivatalos részről semmi támogatást nem kap. Pedig a vadászat nem üzlet és nem is szolgálja kizárólag a sportot. A vadászat állattenyésztést is jelent és ilyen, valamint ezzel kapcsolatos szempontból, komoly nemzetgazdasági tényező.

E megállapítások javarésze annyira dilletáns jellegű, hogy csak azért nem hagyjuk szó nélkül, mert a B. H. hozta, amelyről köztudomású, mennyire komolyan igyekszik tárgyilagosan írni mindenről, amit tollára vesz. Nos, ezen cél érdekében kívánom a helyzetet megvilágítani, sajnálatomra későbbben, mint azt megtenni szerettem volna.

Az informátor szándékát abban sejtem, hogy ő a vadászatnak közgazdasági jelentőségét, s e téren a halászat felett való elsőbbségét, csak azért pedzi, hogy ennek kapcsán az állam anyagi támogatásának szükséges voltát igényelhesse. Ebbeli törekvését azonban felette gyenge érvekkel támogatja.

Mindenki tudja ugyanis, hogy a halászat csak annyira üzlet, mint bármely más, termelésre irányuló üzlet, azaz termékét közvetítő útján, a fogyasztóhoz juttatja. Megteszi ezt a vadászat is, amint a mindennapi élet igazolja; éppen azért meglepő, hogy ebből a vadászat magának előnyt vél kicsíholhatni a halászat terhére.

Azt mondja a vadászati mozgalmak reprezentánsa, hogy a vadászat állattenyésztést is jelent. Igaz, a gondos vadász iparkodik vadállományát emelni, csak hogy nem oly közvetlen eszközökkel, aminőket az igazi állattenyésztő-, köztük a haltermelő is, alkalmaz. Mint vadász sokfelé megfordultam az országban, de eltekintve a mesterséges fácattenyésztők gyér számától, azt láttam, hogy kiváló vadásznak ismerik el azt, aki céltudatos kimélettel igyekszik vadállományát gondozni és fenntartani. Evégből pusztítja a vadakra nézve veszedelmes állatokat, vagy nagy havazás idején széna, ocsó, vagy frissen vágott ágak alakjában némi eledelhez juttatja a koplalásra kárhóztatott állatokat, itt-ott sőt nyujtanak a rőt vadnak; igen kivételesen tenyésztörzseket engednek szabadjárásra; avagy pedig meg-

De ember tervez, Isten végez...

Ettől a naptól kezdve úgyszólván még kapásom sem volt s ha néha akadt is egy-egy, a ponty mindig lemaradt a horgomról.

Hogy milyen ideges, kapkodó lettem, azt nem is kell ezekután elmondanom.

Egy napon ülök tétován a ladikomban a kapás reménye nélkül, míg a kollégám megint aratta a pontyokat.

— Hallatlan!!... — szaladt ki véletlenül a számon a szó.

A kolléga rám nézett a szűrős szemével s bizonyos fölényes hangon visszaszólt.

— Hja! Tudni kell ám horgászni!...

Több se kellett nekem. Kisvártatva összepakoltam s azután még a tájára se mentem többé a pontytanyámnak, otthagya papot-csapot, no meg a kedves ismeretlen kollégát.

A rákövetkező évben gyalogsétát tettem arrafelé, mintha a kíváncsiság üzött volna oda, hát bizony az én rég látott kollégám ott gubbasztott a ladikjában s akkor is fogott az orrom előtt vagy három pontyot.

Elgondoltam ekkor, bizonyos benső humorral:

— Adj a tótnak szállást, kiver a házadból!

Hogy én miért nem tudtam többé ottan pontyot fogni, pár évi tapasztalat azután azt is megfejtette velem, de azért dilemma maradt továbbra is előttem, hogy ki volt kettőnk közül a „vérbeli“ horgász és ki a sporthorgász.

vadászás nélkül hagynak egyes területrészeket, hogy biztosan maradjon tenyészanyag a jövő számára. Tapasztalásom szerint ezzel teljesen kimerül a vadászok állattenyésztési ténykedése, s a szorosan vett egyéb tenyészési és táplálási teendőket rábízják arra, aki a mezők liliomait eteti és felruházza.

A tenyésztés tudvalevőleg az illető állatféleségnek olyan irányu gondozását foglalja magában, amely az állat születése, sőt akárhányszor embryo korától egészen a célkitűzés megvalósításáig terjed. Eszközeit a tenyészanyag gondos kiválasztásán kívül, a tenyésztés menetének és sikerének tervszerű biztosítása, az állat bőséges táplálása, az eledel rendszeres termelése és a betegségektől való gondos óvása és gyógyítása képezi. Mind ezt a haltermelő meg is teszi, amiért ennek állattenyésztési tevékenysége oly messze esik, a vadásztól, akár Makó Jeruzsálemtől.

Az a tény, hogy a haladó kultúra megfosztotta a természetes vizeket egykori halbőségüktől, régen megéreltelte a halászok között azt a tudatot, hogy a halak és a halászat fennmaradása érdekében elkerülhetetlenül szükséges az állatokat mesterségesen szaporítani és gondozni. Ennek alkalmazása vezetett a tógazdaságokhoz és olyan irányú tevékenységhez, amelynek keretében a halfogás teljesen részletkérdéssé törpült. Amióta a tudomány ugyanis kiderítette, miből él a hal és mint szerzi a testének felépítéséhez igényeltető szerves anyagokat, kislútt az is, hogy a halhús csak úgy a földhozadéka, mint a növény s ez okon a halasgazdának ép úgy módjában van termésének minőségére és mennyiségére hatékonyan befolyjni, akár a mezőgazdának. Ezek folytán a haltermelés megszűnt östermelés lenni, hanem a szó legteljesebb értelmében modern termelésé vált, amely semmi tekintetben sem áll mögötte sem a növénytermelésnek, sem pedig a vele kapcsolatosan üzött állattenyésztési ágaknak.

Ha ezek mellett az informátor és a cikkíró már azt is figyelembe veszik, hogy a haltermelés a mezőgazda kezében olyan irányban hódított teret, hogy a gazdaságilag meddő területeknek hasznóhajtó eszközévé vált, hiszen ha víztől szenvedő silány legelőket, réteket, tözeget völgyeket, szikes foltokat stb. tóvá alakítani sikerült, azok ma sok nagy és kisgazdaság legjobban jövedelmező részévé váltak. Saját sikerein épült utakon haladva és terjeszkedve érthető, hogy a gazdák szívesen éltek a *talajjavítás* ezen módjával, gyorsabban is hódított, mint a közvízi halászat. Ámde ez utóbbinak a fejlődésére is nagyban hatott, mert megtanította a halászt a halak szaporításában és fajtanemesítésében rejlő előnyökre. Aki például figyeli a helybeli halaspiacra kerülő halanyagot, láthatja, hogy a balatoni és a dunai pontyoknak legalább 50—60% nemes fajta, u. n. gyorsnövésű pontyból áll, a régi nyurga, teljesen degenerált faj mellett. Nos, ezt a munkát s az azzal járó anyagi áldozatokat kizárólag magok a halászok végzik és viselik. Míg ezelőtt pár évtizeddel, a helybeli halaspiac pontyszükségletének egy részét csak Csehország tógazdaságaiból tudta teljes bizonyossággal megszerezni, ma Galiciát mi látjuk el halakkal, nem is szólva arról, hogy kiváló minőségű pontyaink Berlin és Hamburg piacain is közismertek. Röviden szólva, ma kivitelre dolgozunk.

Hogy ebből a sikerből mi része van annak a bizonyos ügyosztálynak, mely a miniszteriumban a halászat felett örködik, az kitetszik abból, hogy ezen osztály szakemberei terveztek és vezették a kivitelre került tógazdaságok zömét, ők irányították eme gazdaságok üzemét, s általában a haltermelés ügyét s kimutathatólag elérték azt,

hogy a közvizi halászat szervezésének kérdését Európa államai között olyan nivóra emelték, hogy más államok szakemberei ide jártak tanulni. Nem érdektelen annak megemlítése sem, hogy az állam a magán tógazdaságokat kialakulásukban egyedül szakértőinek díjtalan munkájával támogatta, pénzbeli segéllyel nem.

Kitetszik a mondottakból, hogy bármily kisvéleménnyel legyenek is a cikk tisztelt sugalmazói és írói a halászat felől, feltétlenül bizonyos az, hogy a halászat akár mint állattenyésztés, közgazdasági tényező, jelentőség dolgában nagyban megelőzte a vadászatot. Annál fogva pedig, mert tudomásom szerint a vadászati ügyeknek is volt a miniszteriumban külön osztálya, — ha ezt most megszüntették volna — annak aligha lehet más oka, mint az, hogy az illető osztály eddigi munkásságával közérdekből való hasznosságát kiküzdni nem tudta eléggé.

— fs —

Vöröskórság a tógazdaságokban.

Írta: Dr. Unger Emil.

Ezidén tavasszal több, különféle helyen és a legkülönbözőbb viszonyok között működő tógazdaságokból kapott a m. kir. halélettani és szennyvíztisztító kísérleti állomás jelentéseket, hogy a pontyok között a szokottnál nagyobb mérvű elhullásokat észleltek.

Halakat is küldtek be, melyeket azonban csaknem minden esetben elkésve és megromolva, vizsgálatra már részben, vagy legtöbbször teljesen alkalmatlan állapotban kaptunk meg.

Több tógazdaság azután, okulva a fentebb leírt körülményeken, helyszíni vizsgálatot kért.

Minden ilyen esetben *vöröskórságot* lehetett megállapítani, kisebb-nagyobb mértékben. Ez a betegség igen hírhedt, a tógazdaságokban szomorú tapasztalatok fűződnek hozzá, ezért helyénvalónak látszik, ha tógazdáink megnyugtató és tájékoztatása végett foglalkozunk vele.

Újabb kutatások eredményei arra engednek következtetni, hogy a *vöröskórság* elnevezés *többféle* betegségre ráillik, ha csak a külső tünetekből ítéljük meg a beteg halat. Ugyanis a hal főként a hasa táján élénk vörös színű szokott lenni, bágyadt és nem táplálkozik. A vörös színt a hajszálerek vérbősége okozza. Megezik azonban, hogy a halon vörös színeződés csak igen kevésbé vagy egyáltalán nem látható. Különösen a *pikkelyes* pontyokon a betegség gyakran nem árulja el magát. A pikkelyek elfedik a vörös színeződést.

Külsőleg még a kopoltyúkon is gyakran látható kóros elváltozás: foltosak, részben elhaltak lehetnek. Ámde ez a tünet sem általános.

Legbiztosabban a hal felboncolásakor ismerhető fel a vöröskórság, ha a beteg halat megöljük és hasát felvágva zsigereit vesszük szemügyre. (Ha már elhullott halat boncolunk, az eredmény nagyon kétes.)

A kórkép a hal zsigerein legtöbbször azonnal szembetűnő: a szokottnál vörösebb, véres, nyálkás izzadmánnyal felt, gyuladósos és olykor apró daganatokkal van borítva. Gyakran a genykepződés oly erős, hogy a testüreg is telve van váladékkal.

A betegség okozójaként eddig kétféle mikroorganizmus ismeretes. Az egyik a *Bacterium cyprinica* Plehn, a másik a *Pseudomonas plehniae* Spicker manu et Thiene manu. Az első a gyakoribb, s már régóta ismert kórokozó, míg az utóbbit eddig csak egyszer észlelték Németországban, s igen veszedelmes, mert az

összes halak elpusztultak a betegségben. A tünetek sem egyformák. Az utóbbi új kórokozó esetén a zsigerek elváltozása még súlyosabb, a testüreg elgenyesedése általános volt.

Valószínű, hogy nemcsak ez a két mikroorganizmus, hanem még több más is okozhat vöröskórsághoz többé-kevésbé hasonló megbetegedést, melyek valószínűleg nem is mind egyforma mértékben ragályosak. Erre enged következtetni az a tapasztalat, hogy tógazdaságokban *szórványosan* nem ritkán lehet találni vöröskórságos külsővel bíró pontyokat, a tógazdák nem kis aggodalommal szokták ezt a jelenséget kísérni. Szerencsére azonban az ilyen esetek szórványosak is szoktak maradni, s csak ritkán fordul elő, hogy a vöröskórság nagy, járványszerű halpusztulással végződjék. Ezidén is — szerencsére — sokkal nagyobb volt az aggodalom, mint a pusztulás. A baj ellen, ha már fellépett, nem sokat lehet tenni. Friss, erősen folyó vízbe való áthelyezés esetén részben gyógyulás következhet be. Ámde, ha a baj nagy tavakban lép fel, a beteg halak kiválogatása és áthelyezése sokszor kivihetetlen. Legjobb a beteg halakat azonnal értékesíteni. Egyébként a járvány leggyakrabban haltartókban és teletőkben szokott jelentkezni, ahol a halak zsúfolva vannak és a fenéken sok szerves anyag romlik, mely mindenféle kórokozó mikroorganizmusnak melegágya. Hogy ezidén tavakban is többhelyütt fellépett, ebben talán az enyhe télnek is volt szerepe.

* * *

Itt említjük meg, hogy egyes helyeken tavasszal a pontytetű (*Argulus foliaceus*) is eddig szokatlan nagy tömegekben mutatkozott. Különösen egynyaras ivadékokon olykor 15 darabot is láttunk ebből a vérszopó parazitából. Természetes, hogy ily nagymérvű elszaporodása a teletőkben összezsúfolt s tavasszal már amúgy is legyöngült ivadéokra veszedelmes lehet.

A pontytetű ellen legjobb védekezés a teletők kiürítése és teljes kiszáritása. Fertőtlenítés fölösleges, mert a pontytetű halak nélkül nem tud sokáig megélni, éhen pusztul. Tekintettel azonban a teletetőkben esetleg jelenlevő más parazitákra, (pl. a vöröskórság okozó baktériumokra) mégis feltétlenül alaposan meszezendők a teletető tavak.

A tapasztaltak alapján ismételten kérjük úgy a tógazdaságokat, mint a nyílt vizek halászatának érdekeltsegeit, hogy halpusztulások és vízfertőzések eseteiben *közvetlenül* és *távíratilag* forduljanak a m. kir. halélettani és szennyvíztisztító kísérleti állomáshoz (Bpest II. Debrői-út 15.), mely intézet az ily ügyekben hivatalból eljár. Halak és vizek beküldése postán legtöbbször céltalan, mert a küldemény többnyire romlottan, vizsgálatra alkalmatlan állapotban érkezik meg.

Tógazdasági és halászati ügyekben az állomás helyszíni vizsgálata díjmentes.

Személyi hírek. A kormányzó úr Öfömméltósága f. évi május hó 20-án kelt magas elhatározásával *Kuttner Kálmán* min. tanácsosi címmel felruházott miniszteri osztálytanácsosnak a miniszteri tanácsosi jelleget, *Fischer Frigyes* kir. műszaki tanácsosnak pedig a miniszteri osztálytanácsosi címet adományozni méltóztatott.

A földmívelésügyi miniszterium halászati osztályának nagyérdemű vezetőjét, illetve egyesületünk agilis titkárát éri ezúttal a magas kitüntetés, aminek bizonyára minden tagtársunk és lapunk minden olvasója őszintén örvend velünk.

TÁRSULATOK—EGYESÜLETEK.

Tógazdaságok és a kereseti adó. Lapunk március havi számában közöltük egyesületünk felterjesztését a pénzügyminiszter úrhoz, melyben a tógazdaságok adózása tekintetében a 19,900/1925 sz. rendelet sérelmes intézkedése ellen óvást emeltünk.

33,483/1925. VII. a. szám alatt megérkezett a pénzügyminiszter úr válasza, amely következőként hangzik:

„A mesterséges halastavak általános kereseti adója tárgyában hozzám intézett 18/1925. sz. felterjesztésére a következőkről értesítem a t. Egyesületet:

A pénzügyminiszterium már az 1917. évben 49,473. sz. rendeletben utasította a pénzügyigazgatóságokat, hogy a mesterséges halastavakból származó jövedelem után kereseti adót vessenek ki, a mesterséges halastavakká átalakított területeket pedig a földadókataszteri munkálatokban az adómentes területek közé vegyék fel.

A tógazdaságokból származó jövedelem tehát jelenleg általános kereseti adó alá tartozik, a tavak területe pedig földadó alá nem eső területként van a földadókataszteri munkálatokban feltüntetve.

Mindaddig, amíg a mesterséges halastavakból származó jövedelmet általános kereseti adó terheli, e tavak területe — a kétszeres adóztatás elkerülése okából — földadó alá nem vonható.

A mesterséges halastavak által elfoglalt területeknek földadó alá eső területekként való kezelését és az azokból származó jövedelmet általános kereseti adó alá vonását indokoltá teszi a tógazdaságok megadóztatása körül szükséges egyenlő elbánás biztosítása is. A természetes, le nem csapolható síkvíznek tekintendő tavak ugyanis mint gazdaságilag egyáltalán nem művelhető területek, a fennálló rendelkezések szerint a földadókataszteri munkálatokban feltétlenül földadó alá nem eső területekként veendő fel, s birtokosaik a bennük üzőtt halgazdaság jövedelme után általános kereseti adóval róvandók meg. Az egyenlő elbánás elvébe ütköznek tehát, ha a nagyobb jövedelmet biztosító mesterséges halastavak tulajdonosai, a tógazdaságuk utáni tényleges jövedelmüknek megfelelő általános kereseti adó helyett, csak a tavak által elfoglalt területek minőségi osztályai szerinti alacsony földadó fizetésére kötelezhetnének, míg a természetes tavak rendszerint bizonytalanabb és gyengébb hozamú halgazdaságának birtokosai, halgazdaságuk jövedelme után általános kereseti adót tartoznak fizetni.

A t. Egyesület kérelme, hogy a mezőgazdasággal kapcsolatban mesterséges halastavakban történő haltenyésztés — mint az őstermelés körébe tartozó tevékenység — jövedelme földadó alá vonassék, csak abban az esetben volna teljesíthető, ha az 1875: VII. t. c. 10. §-a értelmében a földadókataszterben felvett hét művelési ág közé „halastó“ néven, a jövedelmességének megfelelő kataszteri tiszta jövedelmi kulcs szerinti különböző minőségű, osztályokkal, egy új művelési ág vétetné fel. A mesterséges halastavak ugyanis csaknem kizárólag a földbirtokok leggyengébb minőségű, legalacsonyabb kataszteri tiszta jövedelmi fokozat alá eső részein szoktak létesíteni, mely tógazdaságok jövedelmei, okszerű kezelés mellett, a mezőgazdaságilag kezelt jó minőségű földbirtokok hozamát is meghaladják, s így a mesterséges halastavak által elfoglalt területeknek, azok gyenge minősége szerint, alacsony földadóval leendő megterhelése, az azokból származó tényleges jövedelmeknek megadóztatása helyett, a tulajdonosokat a kincstár rovására igazságtalanul juttatná nagy adókedvezményekhez. Az új „halastó“ művelési ágnak a földadókataszterbe való felvétele és különböző minőségű osztályainak felállításra azonban nagy és költséges előmunkálatot, valamint különleges szakképzettéggű munkásokat igényelne, amilyen munkások ezidőszert nem állanak a pénzügyi adminisztráció rendelkezésére.

Budapest, 1925. évi április hó 4-én

A miniszter helyett: dr. Varga s. k. államtitkár.“

*

Amint az egyesület április hó 16-án tartott választmányi ülésének jegyzőkönyvéből kiténik, egyesületünk ezen döntés ellen felirattal fog élni a pénzügyminiszter úrhoz, az egyes tógazdák pedig a rendelet végrehajtása során a törvényben biztosított joguknál fogva orvoslást fognak keresni ellene. Az ügy érdekesebb fázisait közölni fogjuk.

F.

A Soroksári-Dunaági halászati társulat folyó évi április hó 15-én Ráckeven közgyűlést tartott. Az elnöki jelentés szerint az elmúlt év legfontosabb eseménye, hogy a Soroksári Dunaág szabályozása során Ráckeven egy zárógát létesült, mely a halak szabad mozgását akadályozza. Bárha ez az elzárás csak ideiglenes, mégis az egyes halászati szakaszok értékében a régi állapothoz képest eltolódást hozott létre. A halászbérlők ezzel kapcsolatos kérelmeit mindenesetre mérlegelni és elbírálni kell.

A közgyűlés a zárszámadásokat kereken 212,900,000 K bevétellel és 207,000,000 K kiadással rendben találta, a kivétést kat. hoidankint 1400 K-ban állapította meg.

A közgyűlés hosszasan tárgyalta a halászbérlőknek bérleendés iránti kérelmét s akként határozott, hogy a társulat összes vizeinek ez évi bérösszege 212 millió korona lesz. F.

A „**Marcal halászati társulat**“ folyó évi április hó 4-én tartotta Győrött dr. Szauter Ferenc ügyvivő-igazgató elnökle alatt évi rendes közgyűlést.

Igazgató évi jelentésében rámutatott arra a sajnálatos körülményre, hogy a társulat vízterületén a csukák túlságosan elszaporodtak és javasolta, hogy a csukairtas egyik módjaképen bocssáson ki a társulat korlátoit mennyiségben horgászjegyeket. A közgyűlés az évi jelentést tudomásul vette és az előterjesztett javaslatot elfogadta.

A bemutatott zárszámadások szerint az átfutó bevételek és kiadásokkal együtt 32,784,788 K bevétellel szemben 6,953,236 K kiadás mutatkozott. Közgyűlés a zárszámadásokat jóváhagyólag tudomásul vette.

A halászbérlő által fizetendő bérösszegnek aranykoronában való megállapítása után, több tárgy nem lévén, elnök az ülést bezárta.

N.

A **Kettőskörösi halászati társulat** folyó évi március 31-én tartotta Moldoványi János elnökle alatt Békésen évi rendes közgyűlést.

Elnök megnyitó beszéde után alelnök-igazgató felolvasta évi jelentését és bemutatta az 1924. évi zárszámadásokat, melyek szerint 231,361 K bevétellel szemben 242,800 K kiadás mutatkozott. Közgyűlés jóváhagyólag tudomásul vette az évi jelentést és a zárszámadásokat és felhatalmazta alelnök-igazgatót, hogy a mutató hiányt az 1925. évi költségeloirányzatban tehertételként vegye fel, egyben az előirányozható kiadások fedezésére holdankénti 3000 K járulékot állapít meg, az így befolyó összeg egy részének pedig halivadék beszerzésére való tartalékolását határozta el. Az alapszabályok és üzemterv módosításának szükségessége miatt a közgyűlés bizottságot választott, mely javaslatát egy később megállapítandó időben összehívandó közgyűlésen fogja előterjeszteni. Több tárgy nem lévén, elnök az ülést bezárta.

N.

A **Bodrogi halászati társulat** folyó évi április hó 29-én tartotta Olaszliszkan évi rendes közgyűlést báró Waldbott Kelemér elnökle alatt.

Elnök megnyitó beszéde után Kvaszinger József társulati igazgató felolvasta jelentését a társulat jelenlegi állapotáról és bemutatta az 1922—23. és 1923—24. évi zárszámadásokat, melyek értelmében 1922—23-ban 40,522 K bevétellel szemben 31,094 K kiadás, 1923—24-ben pedig 15,202,669 K bevétellel szemben

430 1925. sz.

Halászbérlés.

Az esztergomi érsekség tulajdonát képező dunai halászat

1926. január 1-étől újabb 6 évre bérbeadó.

A vízterület a kataszter szerint:

1. Alsó szakaszon Esztergom város határában	660 kh.
2. közép „ Nyergesújfalu közs. „	443 „
3. felső „ Süttő „	304 „
	Összesen: 1407 kh.

Ezen halászbérlésre az érsekségadalmi jószágigazgatóság zárt ajánlatok alapján versenytárgyalást hirdet.

Ajánlatok akár aranykorona, akár pontybér, akár búzaalapon folyó évi

június hó 30-ig

a jószágigazgatósághoz kéretnek, ugyanott a bérlési feltételek is megtudhatók.

Az ajánlatok között az uradalom szabadon választ, esetleg új versenytárgyalást is kitűzhet.

Esztergom, 1925. május 15.

Primási jószágigazgatóság.

156.140 K kiadás merült fel. A mutatkozó egyenlegnek a jogtulajdonosok közötti szétosztása folyamatban van. Ezután a bér-
lőknek a bérösszegre vonatkozó kérelmét tárgyalta a közgyűlés és a halvalutában megállapított bér számítási módját állapította meg. Több tárgy nem lévén, elnök az ülést bezárta. N.

IRODALOM—KÖNYVISMERTETÉS .

Baltoni kalauz címmel báró Wlassics Tibornak, a Balatoni Társaság orsz. elnökének szerkesztésében most hagyta el a sajtót egy 360 oldalas tartalmas könyvecske, mely a Balatoni népszerűen, minden vonatkozásban ismerteti. A könyvecske előszavát József kir. herceg úr Ofensége, a Társaság fővédnöke írta, az egyes részek pedig szakemberek tollából valók. A Balaton halai és halászata c. fejezetben dr. Unger Emil kir. adjunktus, lapunk szerkesztője ismerteti az e téren legfontosabb tudnivalókat; a Balaton néprajza c. fejezetben pedig Hermann Antal egyetemi tanár a halászat multjával s a népies halászattal foglalkozik. A kalauz ára 50.000 K. Kapható a Balatoni Társaságnál (Bpest, IV., Duna-ucca 1. sz.)

Kisásziái halak. (Fische aus Klein Asien) Megjelent az Annales Musei Nationalis Hungarici (Magyar Nemzeti Múzeum évkönyvei) XXI. kötetében Bpest, 1924. Írta dr. Hankó Béla. Szerző a Kisásziából eddig ismeretes 20 édesvízi halfajhoz összesen még 20 új fajt és változatot ír le, melyek közül 10 eddig egyáltalán nem volt ismeretes. Ezzel a kisásziái halak száma 40-re emelkedik, melyek fele a dr. Lendl Adolf gyűjtéséből származik.

VEGYESEK.

A Magyar Nemzeti Múzeum Balatoni Biológiai Állomása, mint értesülünk, május hóban Hankó Béla dr. magyar nemzeti muzeumi ör és egyetemi magántanár vezetése alatt Révfülöpön megkezdte működését. A kir. m. természettudományi társulat növény és állattani szakosztályai f. é. június 11-én az állomás megtekintése és gyűjtés céljából Révfülöpre együttes kirándulást rendeztek, mely alkalommal az új intézet vezetője a közép-európai biológiai állomások feladatairól előadást tartott.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

A Magyar Nemzeti Múzeum Balatoni Biológiai Állomása Révfülöp. A lapnak az új címre való küldése iránt intézkedtünk. Dr. K. O. Keszthely. Kérjük az értékes közlemény folytatását.

Munkatársainkat értesítjük, hogy a Halászatban megjelenő közleményeket az Orsz. Halászati Egyesület az ideai közgyűlés határozatának megfelelően a f. é. áprilisi számtól kezdve soronként 4 (négy) aranyfillérrel díjazza. Régebbi számok közleményeinek soronkénti díjazása 1 (egy) aranyfillér marad.

Hivatalos árjegyzés. Május hó elején és közepén a forgalom közepes, változatlan illetve csökkenő árakkal; a hó végén a forgalom lanyha emelkedő árakkal.

Nagyban való eladásnál élő halban a ponty 22,000—32,000, harcsa 60,000, márna 16,000—28,000, compó 22,000—26,000, K-val volt jegyezve kgr.-onként. **Jegelt** halban a ponty 12,000—25,000, a harcsa 15,000—62,000, csuka 15,000—25,000, süllő dunai 15,000—40,000, fogas dunai 40,000—60,000, süllő balatoni 1 kg-ig 28,000—55,000, fogas balatoni 1—2 kg-ig 30,000—50,000, 2—3 kgr-ig 40,000—70,000, 3 kgr.-on felül 50,000—80,000, keszeg balatoni 5,000—8,000, ön hal 12,000, kárász 18,000, compó 25,000, márna 16,000—40,000, kecsge 65,000K között ingadozott kilogrammonként.

Kicsinyben való árusításnál az áringadozásokat koronában és kilogrammban az alábbi összeállítás mutatja:

	1925. máj. 2.		1925. máj. 30.	
	Vásár- csarnokokban	Nyílt piacon	Vásár- csarnokokban	Nyílt piacon
a) Édesvízi (élő) hal:				
Ponty, nagy	35000—45000	35000—40000	35000—45000	35000—40000
" kicsiny	25000—35000	25000—32000	25000—35000	30000—35000
Harcsa, nagy	70000—80000	60000—70000	65000—80000	60000—80000
" kicsiny	55000—70000	—	40000—60000	—
Csuka, nagy	30000—45000	30000—35000	30000—45000	—
" kicsiny	22000—30000	20000—30000	20000—30000	35000—35000
Süllő dunai	—	—	—	—
Fogas dunai	—	—	—	—
Kárász	—	15000—25000	18000—30000	14000—20000
Compó	20000—30000	25000—35000	20000—35000	30000—32000
Márna	26000—36000	30000—35000	40000—40000	—
Keszeg	—	12000—18000	—	18000—22000
Kecsge, nagy	—	—	—	—
" kicsiny	—	—	—	—
Apró, kevert hal	—	20000—20000	—	—
b) Édesvízi jegelt (nem élő) hal:				
Ponty, nagy	25000—30000	24000—30000	18000—30000	25000—35000
" kicsiny	15000—25000	18000—24000	15000—25000	20000—25000
" felvagdálva	80000—50000	35000—40000	20000—40000	35000—40000
Harcsa, nagy	50000—80000	60000—70000	50000—80000	60000—60000
" kicsiny	35000—50000	35000—50000	30000—50000	30000—40000
" szeletelve	80000—120000	30000—100000	50000—100000	50000—80000
Csuka, nagy	30000—40000	25000—35000	30000—40000	30000—35000
" kicsiny	20000—30000	20000—25000	20000—30000	25000—30000
Süllő dunai	30000—70000	40000—60000	30000—50000	40000—60000
Fogas dunai	55000—90000	60000—80000	50000—90000	50000—60000
Süllő, balatoni 1 kg-ig	50000—60000	40000—60000	30000—45000	35000—50000
Fogas balatoni 1—2				
" kg-ig,	80000—80000	60000—70000	50000—60000	—
" 2-3 kg-ig,	—	—	60000—70000	—
" 3 kg.-on felül	—	—	70000—80000	—
Keszeg, balatoni	—	—	10000—15000	8000—16000
Keszeg dunai	8000—12000	8000—15000	8000—14000	10000—20000
Garda, balatoni	—	—	—	—
Ónhai (balin) balatoni	—	—	12000—12000	—
Kárász	10000—15000	10000—15000	8000—15000	14000—18000
Compó	20000—25000	24000—25000	15000—30000	16000—25000
Márna	20000—35000	24000—30000	15000—30000	25000—25000
Tok	—	—	—	—
Kecsge, nagy	80000—100000	—	60000—80000	—
" kicsiny	50000—70000	—	40000—60000	50000—60000
Apró kevert hal	8000—16000	8000—15000	8000—14000	12000—12000
Pisztráng	—	—	—	—

A lap kiadásáért felelős: Dr. Unger Emil.

F. W. Lührig A.-G. Göttingen, sport- és horgászó-eszközök gyára

Világos és sötét bambusz-, Hickory-, Greenhart- és gerelyfából készült, valamint Tonkin-horgászbötkök, dobó-, fonó- és csukahorgászásra szolgáló hasított horgászbötkök, fa- és fémcsevék, olasz és közön-

séges fonócsalik, mesterséges csalétekhalak és legyek, mindenfajta pedzók és horgok, elsőrendű kender- és selyemhorgász-zsinórok, halakosarak és vedrek, kender- és drótsákok stb. különleges gyártása.

Képes árjegyzéket kívánatra, mintát számlia ellenében küldünk. ♦ Képviselőt keresünk.

HALTENYÉSZTŐ ÉS HALKERESKEDELMI RÉSZV.-TÁRS.

Központi iroda:
BUDAPEST, V., BÉLA-UTCA 8.
Telefon 79-46 és 113-52.

Budapesti kereskedelmi telep és raktár:
BUDAPEST, IX., ERKEL-UTCA 3.
Telefon nappal: József 48-48, éjjel: Budafok 128

Veszünk és eladunk mindenfajta halat minden mennyiségben, szállítunk saját tőgazdaságainkból kitenyészített gyorsnövésű, nemes egy- és kétnyaras tenyészpontyot és tenyészanyagpontyokat.

HALÁSZHÁLÓK

legjobb minőségű, 3—2-sodratú, hosszúszájú kenderfonalból készült, úgyszintén haláskötelek, inslég, horog, haláscérnák készen és megrendelésre kaphatók.

HIRSCHFELD ÁRMIN
DEBRECEN, JÓZSEF KIR. HERCEG-U. 38.

HALÁSZHÁLÓ

puha inslég és kötél, hálófonal, parafa-alattság, rebzsinór minden mennyiségben kapható

ÁDÁM MIKSA RÉSZV.-TÁRSASÁGNÁL BUDAPEST

Főüzlet:
IV., Ferenc József-rakpart 6-7.
A Ferenc József-híd és Erzsébet-híd között.
Telefon: József 61-48

Fiókküzet:
VII., Thököly-út 16.
A Keleti pályaudvar indulási oldalával szemközt.
Telefon: József 61-17

Halászati és gazdasági felszerelések:

Kötélárúk: ruhaszáritókötel, rudalókötel, nyakló, marha- és borjúkötel, istráng, szántógyeplű, nyereg stb. gyártása és eladása

Központi iroda:
BUDAPEST, V., ALKOTMÁNY-UTCA 20.
Telefon: 179-51.

halászesónakok, haltartók, csónakbárkák, apacsutok, nádvágókések, csákyák, húzó- és kormányvezők (kőrisfából), sport- és luxuscsónakok, evezők.

HIRMANN ISTVÁN IPARTELEPEI VÁC

KÓSDI-ÚT 52. • (Vasút mellett.) • TELEFON 72

Az árúk kiválóságáról személyesen meggyőződhet!
Kérjen árajánlatot!

ZIMMER FERENC HALKERESKEDELMI RÉSZV.-TÁRS.

BUDAPEST
KÖZPONTI VÁSÁRCSARNOK

TELEFON { Közp. Vásárcsarnok: József 48-94.
Iroda Vámház-körút 13. „ 35-39.
Fiók-üzlet József-tér 13. „ 150-65.

Veszünk és eladunk bármily mennyiségű élő és jegelt halat.

HALÉRTÉKESÍTŐ RÉSZVÉNYTÁRSASÁG

HALNAGYKERESKEDÉS

ÁRUSÍTÓ HELY: **BUDAPEST IX, KÖZPONTI VÁSÁRCSARNOK** TELEP ÉS IRODA: **BUDAPEST IX, CSARNOK-TÉR 5. SZÁM**

TELEFON nappal: JÓZSEF 113-54.
TELEFON éjjel: JÓZSEF 49-06.

KÖZPONTI IRODA:
BUDAPEST, V., SZÉCHENYI-UTCA 1. SZÁM
TELEFON: 154-44, 154-45.

MEGVESSZÜK tőgazdaságok egész haltermését, SZÁLLITUNK a Magyar Tőgazdaságok Részvénytársaság kezelésében levő tőgazdaságokból elsőrendű gyorsnövésű cseh és bajor egy- és kétnyaras pontyokat, anyapontyokat s minden más tenyészhalat és megtermékenyített fogassüllőikrát, valamint etetési üzemre berendezett tőgazdaságok részére különféle haltakarmányt.